

Kapitola první

Vím přesně, kam jdu.

Tu restauraci jsem předtím navštívila jen jednou, ale jakmile jsem v Richmondu vystoupila z vlaku, vše kolem vypadalo důvěrně známé. Letmo jsem si ověřila, jestli mám svou jízdenku *Oyster card*, a když jsem vyšla ze stanice ven, hned jsem zahrnula doleva. Pár metrů od východu stál mladý pouliční muzikant s hlavou ověncenou divokými dredy a hrál píseň *Walking on Sunshine*. Vkládal do vystoupení celou duši i tělo, brnkal na kytaru a škubal sebou do taktu a zpíval do zšeřelého londýnského podvečera, jako by ho dokázal silou vůle proměnit ve slunné letní poledne. Vylovila jsem z kapsy saka librovou minci a přihodila ji na hromádku peněz, která již stačila vyrůst v jeho kytarovém pouzdru.

Koukla jsem na hodinky. Do setkání s Quinnem zbývá pět minut, stíhám to dobře, mám spoustu času se tam dostat. Jak si vzpomínám, jsem skoro na místě. V pohodě jsem prošla kolem známých průčelí domů a výloh obchodů a na křižovatce jsem zabočila doprava. Restaurace *Cerise* se nachází za dalším rohem: sídlí v cihlové budově natřené nažluto a má starý kovaný vývěsní štít, plný kudrlinek. Mít po dlouhé době rande opět v Londýně jsme oba brali jako slavnostní událost –

a jelikož jsem se kdysi zmínila, že zde podávají nejlepší crème brûlée, jaký jsem kdy ochutnala mimo Paříž, Quinn napadlo zajít si sem.

Zabočila jsem za roh, ale restaurace nikde.

Na okamžik jsem se zastavila a rozhlédla se nahoru a dolů ulicí. Možná že fasádu opravili a oživili jinou barvou. Přejížděla jsem očima od domu k domu, ale žádný nezdobil kovaný vývěsní štít, žádný neměl širokánské okno lákající k nahlédnutí dovnitř, na stoly obklopené hosty. Úzkost mi sevřela žaludek a stoupala vzhůru do hrdla.

Malé zpoždění není problém, řekla Madelyne, když jsem odpoledne, zhruba před dvěma hodinami, na druhém konci Londýna opouštěla její redaktorskou kancelář. *Jenže tohle vypadá na více než malé*, pomyslela jsem si.

Potřásla jsem hlavou. Samozřejmě. Když není restaurace tady, bude o blok dál. Já jsem ale hloupá. Rychle jsem zamířila na konec ulice a přešla přes křižovatku.

Quinn nikdy nechodí pozdě. Vždy přijde o něco dřív. Raději čeká venku a sleduje okolní cvrkot nebo čte noviny, než aby se vzrušoval a v duchu nadával. Dalo by se předpokládat, že mě zná už natolik, aby když se domluvíme na určité hodině, počítal s tím, že má časovou rezervu, kterou může využít. To ale ještě nikdy neudělal. Párkrát jsem se mu pokusila jemně naznačit, že nemusí tak dbát na dochvilnost. Vše pozorně vyslechl jako vždy, když něco vysvětluju, a pak prohlásil: „Klidně chvíli postojím a přečtu si noviny.“ A bylo to. Quinn je zkrátka Quinn, a jak jsem poznala, nezmění se.

I když nikdy neprojevil ani známku netrpělivosti nebo znechucení, snažím se nechodit pozdě moc často. Dokonce jsem si koupila náramkové hodinky. Nenávidím pomyslení na to, že pořád dokola čeká a čeká.

Bylo teplo a navíc jsem stále pocítovala úzkost, a tak jsem svlékla sako a přehodila ho přes ruku. Restaurace by měla být přímo tady, nalevo. Jenže místo *Cerise* tam zářil nový *Starbucks*.

Strnula jsem. Zřejmě jsem někde špatně zabočila. Ten *Starbucks* vypadal naprosto stejně jako každý jiný na světě, a zaručeně ne jako francouzská kavárna. Asi jsem zašla moc daleko. Udělala jsem čelem vzad a vydala se zpátky cestou, jíž jsem přišla.

Vtom zazvonil můj mobilní telefon. Volal Quinn. „Haló, haló,“ ohlásila jsem se, jak nejjásavěji jsem dokázala.

„Ahoj, láska. Kde jsi? Ještě pořád ve vlaku?“

„Ne ne. Už jsem v Richmondu, ale bohužel jsem asi špatně zahrnula. Ale myslím, že na místě budu coby dup.“

„Dobrá,“ řekl. „Uvidíme se za minutku, láska.“

Quinn zavěsil a já jsem dala telefon zpátky do kabelky. Vždy říká *láska*, opravdu vždy – na rozloučenou, když ráno odchází; při pozdravu, když vejdu do místnosti; na ukončení telefonního hovoru... Vylepšuje tím začátky a konce. Tak se choval jeho otec k jeho matce a Quinn ten zvyk prostě převzal jako vlastní přirozenost.

Na nároží jsem zachytila závan vůně, a dokonce důvěrně známé. Něčí parfém.

Zastavila jsem se a vyhrkla: „Mami?“

Samozřejmě se mylím. Kde by se tady vzala moje matka? Ale ta vůně byla tak silná, jako by právě prošla kolem.

Rychle jsem se rozhlédla. Nablízku se nacházely dvě dospívající dívky se sluchátky na uších, pán venčící teriéra a mladý pár obtěžkaný nově pořízenou turistickou výbavou, přičemž ona vláčela krosnu dosud opatřenou visačkou a on nesl dětskou skládací sedačku. Pak jsem na opačné straně spatřila ženu, která se rázně šinula ke konci ulice. Na sobě měla halen-

ku bez rukávů, odhalující opálená ramena, a džínsy s nohavicemi srolovanými nad kotníky. Dlouhé stříbřité vlasy měla spletené do copu, který spadl na záda. A za ní se teplým vzduchem táhla květinová vůně!

„Mami?“ Spěšně jsem se vydala za ní. Zabočila za roh, a než jsem tam dorazila, zmizela.

Ale ten parfém jsem stále cítila. Má proslulé jméno, na které si bohužel nevzpomenu, a mimochodem, maminka nikdy nenosila žádný parfém. Přesto mi ji ta vůně připomněla, což pohnulo něčím hluboko v mém nitru, přimělo srdce poskocit radostí a naplnit se slastnou nadějí. Rozběhla jsem se ulicí a pak jsem tu ženu zahlédla daleko před sebou, jak přechází most přes Temži.

Nemůže to být maminka, v žádném případě. Ale stále jsem myslela na to, co jsem jí už dávno chtěla povědět: *Vdala jsem se. Koupila jsem dům. Lituju, ale nedokázala jsem se přimět k tomu, co sis přála. Odpusť, prosím.*

U mostu jsem ve spěchu prudce vrazila do muže nesoucího igelitovou nákupní tašku plnou plechovek, která se zařinčením dopadla na chodník.

„Ouvej! Dávejte pozor,“ řekl.

„Promiňte, omlouvám se,“ odpověděla jsem mu a možná jsem to adresovala i ženě, kterou, dost dobře nevím proč, sleduju. Sáhla jsem pro tašku, ale muž ji bleskurychle chňapl, zvedl a pak mě očima přešel od hlavy k patě.

„Nenamáhejte se, krásko, posilování svalů je můj koníček,“ řekl.

„Znovu se omlouvám,“ odvětila jsem a spěšně jsem se vydala přes most.

„Zasmějte se,“ zavolal za mnou. „Taková věc se už možná nikdy nepřihodí!“